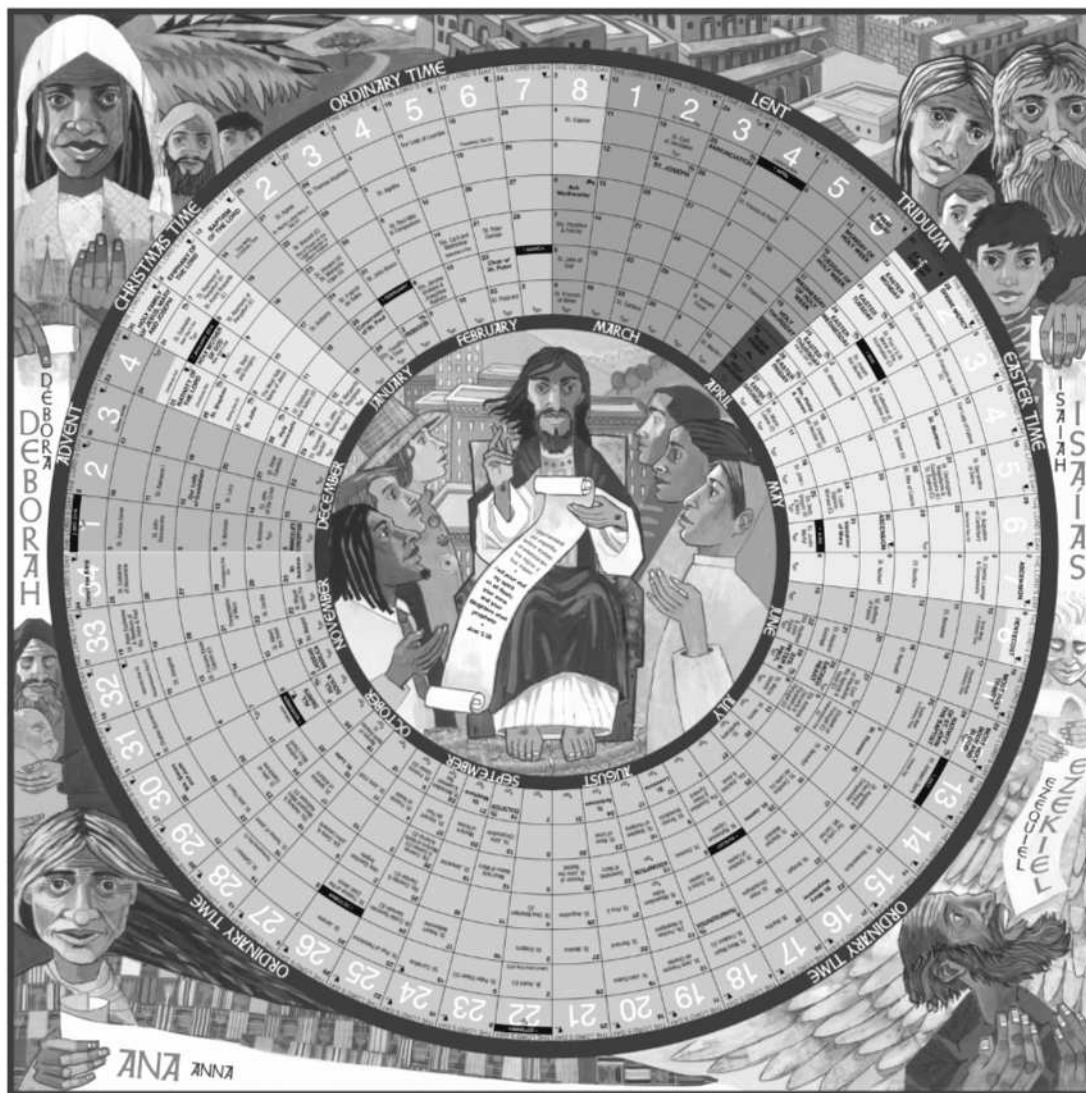

Viešpaties malonės metai

Kun. Petras Tverijonas

Populiarus psichologas Jordan Peterson dažnai kalba apie tai, kad mes gimdami šiame pasaulyje esame įmetami į chaosą, gyvenimą dažnai lydi reali kančia. Mums reikia susigaudyti šiame chaose, kad galėtume išgyventi, susivokti situacijoje, atrasti prasmę ir džiaugsmą. Jordan Peterson laiko save netikinčiu, bet pripažįsta, kad Biblijos istorijos yra žemėlapiai, kurie parodo kelią iš chaoso į darną.

Pirmuosiuose Biblijos puslapiuose randame, kad visas pasaulis yra Dievo sukurtas, žmogus sukurtas pagal Dievo paveikslą ir panašumą. Tačiau žmogus per nuodėmę sugriovė Dievo sukurtą tvarką. Šios sugriautos tvarkos paliestame pasaulyje ir gyvename. Tačiau visi trokštame darnos, džiaugsmo ir laimės. Laikų pradžioje Dievas pažadėjo žmones išvaduoti iš nuodėmės ir chaoso. Savo pažadą Jis įvykdė per Naujojo Adomo – Jėzaus Kristaus atėjimą. Biblija liudija, kad Jėzus, būdamas Dievas, tapo tikru žmogumi. Jis gyveno autentišką, orų gyvenimą, pagal Kūrėjo sukurtą tvarką. Bažnyčia moko, kad pažindami Jėzų, gilindami santykį su juo, mes mokomės oraus – tikro žmogaus – gyvenimo taisyklių.

Biblijos istorija formavosi laiko tėkmėje tūkstančius metų, tuo tarpu kiekvienas iš mūsų gyvename vidutiniškai 7–8 dešimtmečius. Kristaus įsteigta Bažnyčia supratusi, kad vieno žmogaus amžius yra per trumpas išgyventi visus istorijos vingius per kuriuos Dievas kviečia žmogų į bendrystę, įvedė Liturginius metus. Mūsų Žemės kalendorius metuose turi

Nukelta į kitą psl.

365 dienas, 52 savaitės ir keturis sezonus: pavasarį, vasarą, rudenį ir žiemą.

Liturginiai metai

Bažnyčios liturginius metus sudaro advento, šv. Kalėdų, gavėnios, Didžiojo Tridienio, Velykų ir eilinis laikas. Liturginiai metai prasideda Pirmuoju advento sekmadieniu dažniausiai gruodžio pradžioje, ir baigiasi Kristaus – Visatos Valdovo švente lapkričio gale.

Liturginių metų ciklas skirtas ne pažymėti metų laikus, bet pilniau suprasti, įsigilinti ir priimti Jėzaus įsikūnijimo slėpinį nuo gimimo, prisikėlimo, įžengimo į dangų ir iki Paskutinio jo atėjimo laikų pabaigoje.

Liturginių metų kalendorius apsprendžia, kokie Šventojo Rašto skaitiniai yra skaitomi metų bėgyje bažnyčiose, tiek sekmadieniais, tiek darbo dienomis.

Reikia pastebėti ir tai, kad kiekvienas laikotarpis turi ir savo spalvas: Adventas ir Gavėnia – violetinę – vilties ir atgailos spalvą, Kalėdos, Velykos – baltą – džiaugsmo spalvą, eilinis laikas – žalią – kasdienybės spalvą, Sekminių ir kankinių šventės – raudoną – Šventosios Dvasios ir kraujo spalvą.

Adventas

Liturginiai metai prasideda advento laikotarpiu, kuris susideda iš keturių sekmadienių prieš šv. Kalėdas. Degame keturias advento žvakes – kiekvienam sekmadieniui po vieną. Adventas Bažnyčioje yra pasiruošimo Jėzaus atėjimo į Žemę šventimui: „Taisykite Viešpačiui kelią, ištiesinkite jam takus“ (Mk 1, 3). Adventas žymi ir kitą, Kristaus antrojo atėjimo, laukimą. Trečiasis Advento sekmadienis vadinamas *Gaudete* – Džiaugsmo sekmadieniu. To sekmadienio ir žvakė yra rožinės spalvos, simbolizuojanti džiaugsmą, kad tuoj gims Jėzus.

Kalėdų laikas

Kalėdų laikotarpiu Bažnyčia pasipuošia Kalėdų eglėmis, prakartėlėmis taip išreiškdamą mūsų džiaugsmą dėl gimusio Mesijo. Šiuo laikotarpiu taip pat švenčiame Šventosios Šeimos ir Marijos – Dievo Motinos, Kristaus Apsireiškimo arba Trijų Karalių šventes. Trys išminčiai simbolizuoja tikėjimo kelionę tų, kurie neturėję nieko bendro su žydų religija, atpažįsta Jėzuje Kristuje Dievą. Šiuo laikotarpiu Bažnyčia renkasi baltą – švarumo ir naujo gyvenimo spalvą.

Eilinis laikas

Tarp Kalėdų ir Gavėnios laikotarpio, taip pat po Velykų, iš viso 34 savaitės, yra Eilinis laikas. Jo metu Bažnyčioje skaitomi Šventojo Rašto skaitiniai apie Jėzaus mokinius, jų tikėjimo augimą, supratimą apie Jėzaus asmenį, jo stebuklus ir jų prasmę. Šio laikotarpio žalia spalva simbolizuoja gyvenimo kasdienybę, kur ir garstyčios grūdėlis ir javo grūdas auga. Paskutinis eilinio laikotarpio sekmadienis yra skirtas Kristaus Karaliaus arba Kristaus Visatos Valdovo garbei.

Gavėnia

Gavėnia prasideda Pelenu trečiadienį, kurio metu tikinčiųjų galvos pabarstomos ar patepamos pelenais, ir baigiasi Didįjį Ketvirtadienį, kai prasideda Didysis tridienis. Gavėnios laikas yra skirtas atgailai, pasninkui, abstinencijai ir savęs išsižadėjimui. Po krikšto Jėzus išbuvo dykumoje keturiasdešimt dienų, taip ir mes malda, pasninku ir išmalda mokomės iš Viešpaties, kaip pamilti Dievą, prisimename savo krikšto pažadus.

Didysis Tridienis

Baigiantis gavėniai Paskutinės Vakariinės ketvirtadieniu prasideda Didysis Tridienis. Jis baigiasi Velykų Vigilija. Jos liturgijoje išgyvename Senojo Testamento tautos kelionę į laisvę ir Naujojo Testamento Kristaus kelionę į Prisikėlimą.

Velykų laikotarpis

Velykų laikotarpis tęsiasi 50 dienų iki Sekminių. 40 dienų po Velykų Bažnyčia švenčia Kristaus įžengimą į dangų, kitaip vadinamas Šeštines. Vėliau Šventosios Dvasios nužengimo apaštalams šventę ir Bažnyčios, kaip Naujosios Sandoros bendruomenės, gimimą. Šventoji Dvasia įkvepia visus krikščionis skelbti Evangeliją iki Žemės pakraščių.

Kaip šiandien?

Mūsų visuomenėje, pripildytoje reklamų, krikščioniškos šventės susiduria su vis didesniu iššūkiu. Prekybininkai neblogai pasipelno Kalėdų laikotarpiu. Tačiau kitos šventės jau primiršamos, nes jose nerėkia reklama: „Pirk, turėk ir būsi laimingas“. Šioje vartotojiškoje visuomenėje, kur viskas yra nukreipta į turėjimą, greitai atsibosta šventės, nes jose pagrindas yra turėjimas daiktų, išgyvenimas dirginančių įspūdžių. Kartais pasigirsta, kad nebeverta švęsti net Kalėdų, nes jos sukelia tik stresą ir nusivylimą, neišpildžius svajonės, arba neišpildžius kažkieno svajonių.

Geriausias Bažnyčios atsakas į tokias nuostatas yra ieškojimas prasmės: pirma, kodėl švenčiame ir kaip švenčiame. Antra, kiekviena krikščioniška šventė turi išgyvenimo bendrystės su šeima, artimaisiais ir didele bendruomene elementą. Neįmanoma džiugiai švęsti šv. Kalėdų, jei galvoji tik apie dovanas.

Evangelijoje kai Jėzų supantys žmonės pradėjo nusivilti, nes Jėzus nedarė to, ko žmonės tikėjosi. Šventasis Petras tarė Jėzui: „Viešpatie, pas ką mes eisime?! Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius. Mes įtikėjome ir pažinome,

Kristus Karalius

Kun. A. Toliatas

Ištrauka iš kun. A. Toliato knygos „Žmogaus ir Dievo metai“

Jn 18, 33–37:
Tada Pilotas vėl įžengė į pretorijų ir, pasišaukęs Jėzų, paklausė: „Ar tu esi žydų karalius?“ Jėzus atsakė: „Ar nuo savęs šito klausi, ar kiti apie mane tau pasakė?“ Pilotas tarė: „Bene aš žydas?! Tavoji tauta ir aukštieji kunigai man tave įskundė. Sakyk, ką esi padaręs?“ Jėzus atsakė: „Mano karalystė ne iš šio pasaulio. Jei mano karalystė būtų iš šio pasaulio, mano tarnai juk kovotų, kad nebūčiau atiduotas žydams. Bet mano karalystė ne iš čia.“ Tuomet Pilotas jį paklausė: „Vadinasi, tu esi karalius?“ Jėzus atsakė: „Taip yra, kaip sakai: aš esu karalius. Aš tam esu gimęs ir atėjęs į pasaulį, kad liudyčiau tiesą. Kas tik brangina tiesą, klauso mano balso.“

Švenčiame Kristaus Karaliaus dieną, tai paskutinis liturginių metų sekmadienis. Kitą sekmadienį jau būsimė įkopę į kitus, naujuosius liturginius metus. Jie šiek tiek nesutampa su kalendoriniais metais: mes naujuosius metus pradėdame švęsti nuo advento.

Paskutinė liturginių metų šventė svarbi, nes tai krikščioniškų metų ciklo galutinis tikslas. Pasak šventojo Tomo Akviniečio, galutinis tikslas duoda impulsą visiems mūsų veiksams ir mažiesiems tikslams. Jeigu nori pasiekti didelį visą gyvenimą nulemiantį tikslą, tarkime, tapti didelės įmonės direktoriumi, tai pirmiausia turi nuspręsti, kokias įmonei nori vadovauti, o toliau jau pasirinksi ir ką studijuoti, ko mokytis, ką daryti, kam skirti dėmesį. Jeigu nori tapti olimpinio čempionu, turi taip treniruotis ir parengti savo kūną, kad galėtum pasiekti aukštų rezultatų. Vadinasi, galutinis tikslas lemia tai, ką valgysi, kiek miegosi, kokias raumenų grupes ir ar dažnai treniruosi. Krikščionių galutinis tikslas yra susitikimas su Kristumi Karaliumi.

Pilotas, susitikęs su Kristumi, klausia, ar jis tikrai žydų karalius. O Kristus pasiteirauja, ar jam pačiam tai įdomu, ar tik atlieka apklausą. Ar gilinasi, ar tai jam aktualu, ar tiesiog klausia, kad klaustų. Juk mums dažniausiai neįdomu, ką žmogus, net ir mylimas bei artimas, išgyvena, nebent tai siejasi su mūsų pačių lūkesčiais. Jeigu jo atsakymas mūsų lūkesčius atitinka, mes džiaugiamės ir viską priimame, o jeigu ne, jaučiamės nejaukiai, nusiteikiame priešiskai ir dažniausiai net nenorime tokių dalykų girdėti. Kitoniškumas mus gąsdina, pastato į nepatogią padėtį, mes nežinome, kaip reaguoti, kaip įveikti situaciją. Todėl ir klausiamo nelaukdami nuoširdaus atsakymo. Tačiau kol iš tikrųjų neatsakome į šitą Kristaus klausimą, nėra vyksmo, nėra pokyčio, nėra išpažinties sakramento.

Ar galime išpažinti savo sielą Dievui būdami akis į akį su Juo? Tai pats pirmasis žingsnis, be kurio išpažintis neįvyks. Jeigu ateiname prie klausyklos tiktai išberti išmoktų penkių savo nuodėmių ir kunigo liepti sukalbame penkias „Sveika, Marija“, tai elgiamės lengvabūdiškai. Tokia malda gyvenime greičiausiai nieko nepakeis. Mainai įvyko, bet pokyčių nebus. Įsivaizduojame, kad sąžinė švari, o iš tikrųjų niekas ten nekrustelėjo. Sąžiningai išpažinčiai reikia paruošti sąžinės ataskaitą, kurią atlikti gali tik veidu į veidą. Mes daugybę dalykų darome slapstydamiesi. Anonimiškumas mums suteikia saugumo garantiją. Radę piniginę, pavyzdžiui, automobilių stovėjimo aikštelėje, galime pasiimti, nunešti atiduoti budėtojui arba paėmę pagalvoti ir rytą nunešti budėtojui. Jeigu aikštelė be vaizdo kamerų, tai greičiausiai pasiimsime piniginę daug negalvodami. Jei aikštelė stebima, tada veikiausiai radinį iš karto

atiduosime, o kai kurie iš mūsų gražins jį bent jau iš ryto. Toks mums svarbus kito žvilgsnis. Jis mus įpareigoja, provokuoja, veikia.

Ir išpažintis veikia. Aišku, parodome savo purvinas kojas Dievui ir kunigui, bet tikslas yra ne vainoti save, kad nusidėjome. Tikslas yra pokytis: jeigu keičiuosi – gerai, jei ne, tai pastangos bergždžios, kaip žvejyboje: užkirtome, ištraukėme, bet masalas nukąstas, žuvies nepagavome, tai ir krepšys tuščias. Galime ir visą gyvenimą vaikščioti ir gaišinti savo ir kunigo laiką. Vertingas tik pokytis. Čia ir laukia Kristus Karalius, kuris nusileidžia iki mūsų širdžių. Jei jas atveriamė, pasijuntame prieš jį apsinuoginę ir parodome savo silpniausias vietas. Nereikia laukti, kol susensime, kad pradėtume tikėti Dievo karalyste. Jei netikime Dievo karalyste čia, žemėje, vargu ar jos reikės ir po mirties. Jeigu ji mums nerūpi dabar, jeigu tai mums ne vertybė, tai kodėl turėtų tapti vertybe paskui?

Tas susitikimas yra ypatingas, jis ir labai toli, ir labai arti, ir visai čia pat. Kristus Karalius triumfuoja, kai plauna kojas mokiniams, nes pagal Joną tai yra jų pakylėjimas. Tai labai jautri akimirka, didžiulis iššūkis žmonėms. Nenorime, kad Jėzus mazgotų kojas, manome puikiai galintys nusimazgoti patys, rankas turime, sveiki esame. Bet kai kitas imasi mazgoti kojas, išstumti iš jaukios kertės pamatome save iš šalies kitu žvilgsniu. Mokiniai irgi kitomis akimis išvysta savo purvinas kojas ir pasijunta nuogi ir pažeidžiami.

Mes bijome tarnauti, todėl imame vadovauti ir darome tai šurkščiai, brukame jėga. Tampame agresoriais, smurtautojais, nes bijome ir nesusitvarkome, nesuvaldome situacijos kitaip, nuleidžiame kartelę ir sprendžiame pagal žemesnį, gyvulišką, jėgos lygmenį. Jei nebesugebame užčiaupti kito žmogaus, kimbame į atlapus, bet iš silpnumo, o ne iš stiprybės. Tačiau taip tik gaištame laiką, kaip su spyruokle. Galime tempti tik kol ją laikome, paleista ji vėl grįžta į pradinę padėtį. Kristus mus įveda į visiškai naują vadovavimo kategoriją per tarnystę. Jis sujungia alfa ir omega, visišką trapumą ir didžiulę tvirtybę. Mums tik atrodo, kad jis pernelyg nuosaikiai pataria gavus per vieną skruostą atsukti kitą. Tai tvirto žmogaus, kuris siekia savo tikslo, pozicija. Ir jis savo pavyzdžiu įrodo, kad norint eiti užsibrėžtu keliu reikia būti stipriam, drąšiam ir nepaprastai mylėti, nes reikia didžiulės drąšos ir daug meilės lenkiantis mazgoti kojų. Mes ne visi išdrįstame pasakyti tiesą į akis ir nemokame to padaryti taip, kad nesugniuždytume. Tačiau tos begalinės dvasinės jėgos sėklą turime kiekvienas. Esame sukurti pagal Dievo paveikslą, tai sėklai sudaiginti teturime leisti į susitikimą su Kristumi.

Liturginiai metai nuolatos sukasi, kiekvieni tokie patys ir visč laiką skirtingi dėl to, kad ir mes patys skirtingi. Keičiamės ir judame arba stovime vietoje ir nežengiam į priekį, neiname Kristaus pasitikti. Tačiau jis valdo mus tarnaudamas ir mylėdamas. Jo standartai ne gniuždantys, bet išlaisvinantys ir nukreipiantys mus į kelią Dievo link. Mes tampame pajėgūs numazgoti kitam žmogui kojas net jeigu jis nenori to priimti.

Prašykime šiandien sau Kristaus Karaliaus tvirtumo, kad sugebėtume savo šeimose, bendruomenėse, ten, kur esame, gyventi jo vertybėmis ir jas skleisti. Melskime drąšos ir meilės, kuria galėtume dalytis su kitais, prašykime atverti mūsų sielas. Branginkime Kristaus tiesą ir klausykime jo balso. Amen. ☩

Bernardinai.lt

Karalius Kryžiaus soste

Vincas Kolyčius

Bažnyčia kiekvienais metais lapkričio pabaigoje, prieš prasidedant adventui, sekmadienį švenčia Kristaus Karaliaus šventę. Mūsų laikais žodis „karalius“ nėra labai reikšmingas. Karalių viešpatavimas jau beveik baigėsi. Tad kodėl tebešvenčiama Kristaus Karaliaus šventė? Kodėl, be daugelio kitų vardų, Kristus vadinamas ir karaliumi?

Prisiminkime Jėzaus teismą. Pilotas klausė Jėzaus: „Ar tu esi žydų karalius?“ Jėzus jam atsakė: „Taip yra, kaip sakai.“ Jėzus dar pridėjo: „Mano karalystė ne iš šio pasaulio. Jei mano karalystė būtų iš šio pasaulio, mano tarnai juk kovotų, kad nebūčiau atiduotas žydams. Betgi mano karalystė ne iš čia.“ Jėzus prisipažino esąs karalius, tačiau visai kitoks negu šio pasaulio valdovai. Pirmieji Jėzaus misijos žodžiai: „Atsiverskite, nes prisiartino dangaus karalystė.“ Danguos karalystė ir Dievo karalystė reiškia tą patį. Ta karalystė – ne teritorija. Ji – tai naujas amžius, kurį atnešė Jėzus.

Visi mes esame raginami ieškoti Dievo karalystės. Ir Jėzus skatina jos ieškoti: „Jūs pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir jo teismo, o visa tai bus jums pridėta“ (Mt 6, 33). Nors Dievo karalystė yra dovana, tačiau Jėzus mokyme matome kai kurias patekimo į ją sąlygas. Kad suprastume, kokia yra Kristaus karalystė, svarbu pažinti patį

Karalių – Jėzų Kristų. Tiek daug apie Jį girdėjome, skaitėme, tačiau ar Jį pažįstame asmeniškai, ar jaučiame Jo artumą savo širdyje? Išganyto plane kiekvienam iš mūsų yra numatytas momentas, kada mes asmeniškai apsispręsimė priimti Jėzų kaip savo asmens ir gyvenimo tikrąjį Viešpatį, Gelbėtoją, Valdovą, Karalių. Tą momentą vadiname atsivertimu. Nors per Krikštą tapome Jėzaus sekėjų bendrijos nariais, tačiau, kad tikrai jais būtume, reikia ir mūsų asmeninio sąmoningo apsisprendimo. Jėzus Nikodemui sakė: „Kas negims iš vandens ir Dvasios, neįeis į Dievo karalystę.“ Jėzus taip pat skelbė: „Aš atėjau, kad žmonės turėtų gyvenimą, kad apščiau jo turėtų“ (Jn 10, 10). Ne tik po mirties, bet **dabar**. Gyventi karalystėje – tai trokšti vis daugiau to pilnutinio gyvenimo, kurį atnešė Jėzus. Gyventi karalystėje – tai gilintis į Jo žodį, Šventąjį Raštą, jį skaityti. Gyventi karalystėje – tai tikėti Jo žodžiais. Fariziejai klausė Jėzaus: „Kada ateis Dievo karalystė?“ Jėzus jiems atsakė: „Dievo karalystė jau yra tarp jūsų“ (Lk 17, 20–21).

Pamąstykime. Jėzus Kristus kentėjo ir mirė ant kryžiaus **už mus**. Jis prisikėlė, kad išvaduotų **mus** iš amžinosios mirties, ir atidarė **mums** dangaus vartus. Jis atpirko **mus** savo brangiausiu krauju ir taip trokšta, kad išdrįstume visiškai atsiduoti į Jo rankas. Kristus, mūsų Karalius, nori, kad Jį pažintume, kad Jis galėtų valdyti mūsų gyvenimą. Jis nori, kad gyventume **pilnatviškai**. Jis gali išgydyti mūsų kūno ir sielos žaizdas, Jis gali atnaujinti tai, kas mumyse apmirę, Jis gali suteikti naujo ryžto kiekvieną dieną pasitikti su džiaugsmu ir pasitikėjimu. Šis mylintis Karalius kviečia mus į savo karalystę.

Prašykime Šventosios Dvasios, kad Ji apšviestų, sustiprintų ir padėtų visiškai atsiduoti Kristui. Juk didžiausias turtas pasaulyje ir didžiausia privilegija yra pažinti Jėzų Kristų ir priklausyti Jo karalystei... Juk mūsų vardai yra įrašyti dangaus knygoje, esame amžinojo gyvenimo paveldėtojai. Ir šiame gyvenime, pasak apaštalo Pauliaus, **niekas negali mūsų atskirti nuo Kristaus meilės**. Tai yra pajutę Kristui visiškai atsidavę žmonės, atsidavę net sunkiausiomis gyvenimo aplinkybėmis. Štai ištrauka iš Sibire parašytos maldos Kristui Karaliui:

*Viešpatie Kristau, nuo kryžiaus sosto
nužengei Karalium į jautrias sielas,
nuo kryžiaus sosto parodei žmonijai kelią
į laimės šalį, kryžiaus soste atvėrei mums
savo širdies turtų gausybę.*

*Sielų Karaliau, labai dėkoju,
kad ir man leidi kryžiaus šėšėly augti.
Išganytojau, leiski man, mano mylimiesiems i
r mano Tautai pajusti Tavo Švč. Širdies šilimos,
meilės ir jėgos.*

Amen.

✠

Keptos žuvies potencialas

Valdas Vitkauskas

Pastaruojų metu klausimai apie žmogaus gyvenimo tikslus, priežastis, prasmingumą tampa dažnesni – gal dėl Vėlinių, kurias ne pačiu geriausiu būdu primena išsišiepę moliūgai ir butaforiniai voratinkliai, o gal šiaip toks jau laikas. Yra nemažai įdomių, protingų žmonių pasisakančių gyvenimo prasmės tema. Giliausi, labiausiai įtikinantys jų pasvarstymai gražiai susišaukia su esminėmis Švento Rašto, o ypač Pradžios knygos mintimis. Šį kartą ilgomis įžangomis nevarginsiu, o pradėsiu nuo išvados – **pagrindinė žmogaus atsakomybė yra dalyvauti kūrime savęs paties ir visos likusios jam prieinamos kūrinijos, siekiant viską padaryti geresniu, kad viskas artėtų prie didžiausio galimo juose slypinčio gėrio potencialo. Ir antras dalykas – siekti to tiesoje.** Jei turite abejonių, ir jūs galite atidžiau pasvarstyti pirmus du – tris Pradžios knygos skyrius. Ypač tokias vietas, kaip Pr 2, 15: „Viešpats Dievas paėmė žmogų ir apgyvendino jį Edeno sode, kad jį dirbtų ir juo rūpintųsi“ arba Pr 2, 19: „Taigi Viešpats Dievas padarė iš žemės visus laukinius gyvulius bei visus padangių paukščius ir atvedė juos pas žmogų pamatyti, kaip jis juos pavadins. Koku vardu žmogus pavadins kiekvieną gyvą būtybę, toks turės būti jos vardas“.

Nepaisant nuopolio, šis nuoširdus į gėrį nukreiptas ir tiesoje vykdytas kūrinijos tobulinimo darbas ir buvo tai, ką darė Abelis. Jis ne tik savo darbo pastangas nukreipė teisinga linkme, bet ir geriausias šio darbo vaisius aukojo aukščiausiam tikslui iš tyros, tiesoje pasiliekančios širdies. Ir jo auka buvo priimama. Kainas kažką darė ne taip. Galbūt jo darbo siekis buvo suteptas trumpalaikiu savanaudiškumu, pamirštant pašaukimą padėti kūrinijai tapti geriausia, kokia tik ji gali būti. Galbūt darbuojantis jis neišliko tiesos būklėje su savimi ar kita kūrinija. Galbūt aukojo tokio darbo vaisius ne iš tyros širdies džiaugsmo, bet tartum per prievartą – iš baimės, ar pavydo savo broliui, ar noro nepasirodyti prastesniu. Sunku tiksliai suprasti, kas ten buvo negerai, bet Kainas ko gero tai nujautė, tuo labiau, kad buvo ir perspėtas. Pr 4, 3-7: „Laikui bėgant, Kainas aukojo Viešpačiui žemės derliaus atnašą, o Abelis savo ruožtu aukojo savo kaimenės rinktines pirmienas. Viešpats maloniai pažvelgė į Abelį ir jo auką, o į Kainą ir jo atnašą nepažvelgė. Todėl Kainas buvo labai piktas ir prislėgtas. Viešpats užkalbino Kainą: „Dėl ko tau taip pikta? Kodėl esi toks prislėgtas? Jei gera darai, argi nebūsi pripažintas? Bet jei gera nedarai, prie durų iš pasalų tykoja nuodėmė. Ji geidžia tavęs, bet tu gali ją įveikti“.

Taigi auka, kuri nebuvo pati geriausia, kokia galėjo būti, tapo nepriimtina. Ji virto už durų tykojančia nuodėme – kitaip sakant klaida – geidžiančia ne tik atskirų pavienių gėrio nekuriančių pasirinkimų, bet ir paties žmogaus. Juk nuolatos jam patikėtas galimybes sąmoningai apleidžiantis ir taip jas sugadinantis žmogus negali likti tobulai gero Aukščiausiojo Kūrėjo bendradarbiu. Tačiau net ir suklydę, dėka Didžiojo Gailestingumo tam tikrą laiką turime kiekvienam dovanojamą galimybę įveikti savo klaidų žalingas pasekmes. Kainas, vietoj to, kad suprastų, pripažintų savo klaidą ir stengtųsi ją ištaisyti, toliau ritosi pykčio ir pavydo nuokalne, kol nusmuko iki broližudystės. Ir nužudė jis ne vien tik brolių, bet tą, koku troško būti pats – savo darbu kuriančiu geriausią įmanomą auką ir paaukojančiu ją visiškoje nuoširdžioje tiesoje. Taigi, tam tikra prasme Kainas nužudė savo didžiausią siekiamybę, savo idealą. Todėl jis ir sušuko: „Per daug didelė man bausmė /kituose vertimuose sakoma, „Per daug didelė mano nuodėmė“/ negaliu jos pakelti“ (Pr 4, 13) ir toliau Pr 4, 14: „... kas tik mane sutiks, galės užmušti“. Nuodėmės pažeistame pasaulyje blogis įgauna dideles, nors ir laikinas galias. Kainas, būdamas tokioje gilioje nuodėmėje – bausmėje, netenka to šventumo dalelės, kuri apsaugo žmogų nuo dar didesnio blogio prievartos, galinčios ir nužudyti. Dėl šios

nuoširdžios dejonės ir Kūrėjo gailėstingumo jis vis tik gauna tam tikrą Visagalio apsaugą. Bet ir tai Kainui nedaug tepadeda. Jo vaikai, kitaip sakant jo tolesnio darbo vaisiai – jo palikimas, tampa dar blogesni, nei kad buvo Kainas savo didžiosios nuodėmės metu. Kaino vaikaitis Lamechas kalbėjo: „...užmušiau vyrą už žaizdą, bernioką už jdrėskimą. Jei už Kainą atkeršijama septyneriopai, tai už Lamechą septyniasdešimt kartų septyneriopai“ (Pr 4, 23).

Mums čia yra visai paprasta pamoka – savanaudiškas, apgavikiškas, pavydus ir kitaip netyras naudojimas žmogui suteiktu gyvenimu ir visa kita kūrinija, veda į ilgą, beprasnę, vilties neturinčią kančią, kurioje kiekviena prievarta ir neteisybė gimdo tik dar didesnę prievartą ir kančią. Tuo tarpu nuoširdus, aktyvus darbas siekiant padėti kūrinijai artėti į geriausią jai įmanomą būseną ir darbo vaisių aukojimas tiesoje pačiam aukščiausiam galimam gėriui, nors ir neapsaugos visiškai nuo kančios ir mirties šiame nuopolio pažeistame pasaulyje, bet suteiks tikrą viltį. Nes Kristus kentėjo, numirė ir prisikėlė tobulam džiaugsmui, tą patį pažadėdamas ir kiekvienam iš mūsų, jei seksime Juo. Kai liekame šiame kelyje, net ir pati kančia tampa prasmingesnė ir mažiau baisi: „Palaiminti persekiojami dėl teismo; jų yra dangaus karalystė“ (Mt 5, 10).

Kasdieniškai, praktiškai tai reiškia labai paprastus ir konkrečius dalykus. Kiekviename žingsnyje. Štai, kad ir atėjus pietums ruošiamės valgyti gardžiai paruoštą žuvį. (Atsiprašau, jei pavyzdys kiek keistokas – rašau penktadienį iš karto po pietų). Geras katalikas persižegnoja, padėkoja Viešpačiui ir imasi valgio. O dar geriau būtų, jei prie viso šito dar pasvarstytų, ką galėtų jis ar ji padaryti, kad ta žuvis savo dabartinėje būklėje pasiektų patį geriausią savo potencialą. Juk žuvis irgi yra Viešpaties kūrinija, nors dabar jau ir iškepta gulinti lėkštėje ant stalo. Jei nėra šalia alkanesnio, ko gero geriausia būtų tą žuvį suvalgyti, pasidžiaugiant jos skoninėmis, aromatinėmis ir estetinėmis savybėmis. Jei yra galimybė, padėkoti prie pateikimo prisidėjusiems, ar šiaip kartu bendrystę palaikantiems žmonėms, ir toliau stengtis, kad tos maistingos medžiagos ir pastiprinimas, kurį žuvis suteikė mūsų kūnui, būtų panaudoti pačiu geriausiu būdu. Tai ko gero yra didžiausias keptoje žuvyje esantis gėrio potencialas, kokį mes pajėgūs atskleisti. Tokį požiūrį esame kviečiami taikyti ir kiekvienai kitai gaunamai dovanai – tam pusvalandžiui laisvo laiko, kurį turime keliaudami traukiniu namo iš darbo, tam uždirbtam atlyginimu, pasistatytam namui, pasodintam medžiui, ar augančiam vaikui. Kiekvienam savo veiksmui, ketinimui ar vertinimui.

Ir taikytina tai ne vien tik materialiams, apčiuopiamiems dalykams. Šiuo metų laiku, lapkritį, dažniau prisimename savo mirusius artimuosius. Tie prisiminimai, jų palikti pamokymai, tas emocinis ryšys – taip pat yra turtas, kurį galime ir turėtume siekti naudoti taip, kad jis neštų pačius geriausius įmanomus vaisius – dėkingumą, ramybę, atleidimo laisvės jausmą, atidumą tiems, kurie dar yra gyvi čia su mumis, įsipareigojimą tam, kas liks po mūsų.

Lygiai toks pats požiūris reikalingas ir visoms kitoms dvasinėms dovanoms. Tiesą sakant, joms tai tinka dar labiau, nei laikiniems pasaulio dalykams.

Mt 3, 8: „Duokite atsivertimą liudijančių vaisių!“. Mt 3,10: „Štai kirvis jau prie medžio šaknų, ir kiekvienas medis,

Malda šv. arkangelui Mykolui

*Malda sukurta popiežiaus Leono XIII.
Popiežius Pranciškus ragina šią maldą melstis
po Rožinio.*

Šventasis Arkangele Mykolai,
gink mus kovoje
ir saugok nuo velnio niekšybės ir žabangų.
Nuolankiai meldžiame,
kad Dievas jį sutramdytų,
o tu, dangaus galybių Kunigaikšti,
šėtoną ir visas piktąsias dvasias,
kurios pasaulyje tyko pražudyti sielas,
Dievo galybe nugramzdink į pragarą.
Amen.

Lapkričio 25 d., Kristaus Karaliaus sekmadienį, 12 val. vyskupas Lionginas Virbalas suteiks Sutvirtinimo sakramentą mūsų parapijos jaunimui ir besiruošiantiems suaugusiems. Kviečiame melsti Šventosios Dvasios dovanų jiems ir ta proga paskaityti porą tekstų apie Sutvirtinimo reikšmę.

Sutvirtinimo sakramentas

Popiežius Pranciškus

Šioje katechezėje apie sakramentus nagrinėjame Sutvirtinimą, kurį dera suvokti žvelgiant į Krikšto, su kuriuo jis neišskiriamai susijęs, tęstinumą. Šiedu sakramentai drauge su Eucharistija sudaro vieną išganomąjį įvykį – vadinamą įkrikščioninimu, – kuriuo esame įskiepijami į mirusį ir prisikėlusį Jėzų Kristų, tampame nauji kūriniai ir Bažnyčios nariai. Štai dėl ko iš pradžių šie trys sakramentai būdavo švenčiami vienu metu, užbaigiant katechumenato kelią, paprastai Velyknakčio budėjimo metu. Tuo būdavo užantspauduojamas ugdymo ir laipsniško įsitraukimo į krikščionių bendruomenę kelias, kartais galėjęs trukti keletą metų. Buvo žingsnis po žingsnio keliaujama siekiant Krikšto, po to Sutvirtinimo ir Eucharistijos.

Paprastai Sutvirtinimo sakramentas vadinamas „Patepimu krizma“. Per aliejų, vadinamą „šventąja krizma“, Dvasios galia mes tampame panašūs į Jėzų Kristų, kuris yra vienintelis tikrasis „Pateptasis“, „Mesijas“, Dievo Šventasis. Sąvoka „Sutvirtinimas“ mums primena, kad šis sakramentas augina ir gilina Krikšto malonę: tvirčiau suvienija mus su Kristumi, tobulina mūsų ryšį su Bažnyčia, suteikia mums ypatingą Šventosios Dvasios galią skelbti ir ginti tikėjimą, drąsiai išpažinti Kristaus vardą ir niekada nesigėdyti jo kryžiaus (plg. Katalikų Bažnyčios katekizmas, 1303).

Padarykite viską, kas įmanoma, kad jie sėkmingai užbaigtų šį įkrikščioninimo kelią ir priimtų Šventosios Dvasios galią. Tai svarbu!

Žinoma, svarbu sutvirtinamuosius gerai parengti šiam sakramentui – siekti juos vesti asmeniškai priimti tikėjimą į Kristų ir pažadinti jų priklausymo Bažnyčiai suvokimą.

Sutvirtinimas, kaip kiekvienas sakramentas, yra ne žmonių, bet Dievo darbas. Dievas rūpinasi mūsų gyvenimu formuodamas mus pagal savo Sūnaus paveikslą, įgalindamas mus mylėti taip, kaip jis myli. Jis tai vykdo duodamas mums Šventąją Dvasią, kurios veikimas persmelkia visą žmogaus asmenį ir visą jo gyvenimą, ir tai atsispindi septyniose dovanose, kurias Šventojo Rašto šviesoje visada pabrėždavo Tradicija. Tos septynios dovanos... nenoriu klausti jūsų, ar atsimenate septynias dovanas. Gal žinote jas visas... Bet aš už jus jas pasakysiu. Kokios yra tos dovanos? Išmintis, supratimas, patarimas, tvirtumas, žinojimas, maldingumas, Dievo baimė. Šios dovanos mums suteikiamos būtent Sutvirtinimo sakramentu per Šventąją Dvasią. Šioms dovanoms ketinu skirti katechezes baigęs katechezes apie sakramentus.

Kai priimame Šventąją Dvasią į savo širdis ir leidžiame jai veikti, pats Kristus ateina pas mus ir įgyja pavidalą mūsų gyvenime; per mus pats Kristus ima melstis, atleisti, teikti viltį ir paguodą, tarnauti broliams, artintis prie vargstančiųjų ir tų, kurie yra paskutiniai, kurti bendrystę ir ugdyti taiką. Tik pagalvokite, kaip tai svarbu: per Šventąją Dvasią pats Kristus ateina visa tai daryti tarp mūsų ir už mus. Štai kodėl svarbu, kad mūsų vaikai ir jaunuoliai priimtų Sutvirtinimo sakramentą.

Brangūs broliai ir seserys, atminkime, kad mes priėmėme Sutvirtinimą! Mes visi! Atminkime pirmiausia dėkodami Viešpačiui už šią dovaną, po to prašydami, kad jis mums padėtų gyventi kaip tikriems krikščionims, visuomet eiti su džiaugsmu Šventojoje Dvasioje, kuri mums duota. ✠

Sutvirtinimo sakramentas ir evangelizacija

Vysk. Robertas baronas

Kartais yra sakoma, kad Sutvirtinimas yra sakramentas, ieškantis teologijos. Išties dauguma katalikų tikriausiai sugebėtų bent jau patenkinamai paaiškinti, ką reiškia Krikštas, Eucharistija, Santuoka ar Kunigystės šventimai, Ligonijų patepimas. Tačiau vargu ar dažnai sutiksime tokį, kuris paklaustas galėtų aiškiai atsakyti, kokia yra Sutvirtinimo sakramento reikšmė. Gali būti, kad jiems kils pagunda sakyti, jog tai tiesiog katalikiška Bar micva – žydų paauglių iniciacijos apeigos versija, tačiau tokia samprata nė iš tolo neatitinka tikslios teologinės prasmės.

Apžvelgus naujausius teologinius svarstymus apie Sutvirtinimą – Vatikano II Susirinkimo mokymą, Katalikų Bažnyčios katekizmą, 1983-ųjų metų Kanoninės teisės kodeksą – paaiškėja, jog tai – sustiprinimo sakramentas, kaip išduoda pats jo pavadinimas (iš lotyniško *confirmare* – sustiprinti, sutvirtinti).

Pirmiausia jis sustiprina pakrikštytojo asmens santykį su Viešpačiu Jėzumi, o paskui ir asmens gebėjimą ginti bei skleisti tikėjimą. Žinoma, viso to šaknys glūdi didingoje pirmųjų Sekminių dienoje, kai, nužengus Šventajai Dvasiai, vienuolika išsigandusių ir menkai teisilavinusių vyrų tapo bebaimiais evangelistais, pasirengusiais ir gebančiais skleisti Gerąją naujieną toli ir plačiai. Turėkime omenyje, kad, norint viešai skelbti Jėzų toje vietoje ir tuo laiku, reikė paimti gyvenimą į savo rankas – ir mokiniai tai žinojo. Dar tą pačią Sekminių dieną jie drąsiai prabilo šventykloje ir Jeruzalės aikštėse. Išskyrus Joną, jie visi savo mirtį sutiko skelbdami Viešpatį. Tiems, kuriuos sutvirtinau, pasakiau, kad jie tam tikra prasme yra pasekėjai tų pirmųjų vyrų, ant kurių nusileido Šventoji Dvasia ir kad jų užduotis iš esmės yra ta pati. Jų Sutvirtinimas, aiškinau toliau, skirtas ne tik jiems, o Bažnyčiai ir likusiam pasauliui. Šią transformaciją įgalina trečiasis Švenčiausiosios Trejybės asmuo, kuris ateina kupina įvairių galių, kurias Bažnyčia vadina Šventosios Dvasios dovanomis. Jos apima išmintį, pažinimą, supratimą, tvirtumą, patarimą, pamaldumą ir Viešpaties baimę.

Norėdami jas geriau suprasti, turime suprasti jų santykį su evangelizacija ir apologetika. Ne kartą esu teigęs, jog supaprastinta, suprimityvinta katalikybė nėra evangeliškai įtikinama. Turime nuostabią 2000 metų rimto teologizavimo tradiciją, kurią plėtojo keletas Vakarų minties virtuozų: Origenas, Augustinas, Jeronimas, Anzelmas, Bonaventura, Tomas Akvinielis, Johnas Henry Newmanas, G. K. Chestertonas ir Josephas Ratzingeris. Jei žmogus ruošiasi ginti katalikų tikėjimą, ypač tokiu metu, kai jaučia sekuliariosios kultūros puolimą, jam vertėtų turėti (ir su jomis bendradarbiauti) išminties, pažinimo ir supratimo dovanas.

Jei norime būti veiksmingi evangelizuotojai, mums tikrai reikia dvasios tvirtumo ir drąsos dovanų. Ar tikėjimo gynimas sužadins prieštarą? Paskaitykite žinias, pažiūrėkite naujienas, o visų pirma panašykite internete, ir atsakymas taps aiškus. Išties kyla pagunda atsitraukti ir privačiai puoselėti tikėjimą, tačiau sakramentiškai sutvirtinti žmonės, apdovanoti tvirtumu, skirti būti Kristaus kariais, įsitraukiančiais į kovą. Yra sakančių, jog tokia frazė sužadina aliuziją apie religinį smurtą, tad neturėtų būti vartojama. Tačiau Kristaus kario kova yra atsilaikyti prieš smurtą, pasitelkus ne pasaulietiškus, o dvasios ginklus — taiką, kantrybę, gerumą ir atleidimą. Ar evangelizacija automatiškai pastato evangelizuotoją į pražūties kelią? Paklauskite Petro, Pauliaus, Thomo Moro, Maximiliano Kolbes ir Charles'o Lwngos. Tačiau pasikalbėkite ir su bet kuo, kas buvo įžeistas, pajuoktas, paniekintas arba atstumtas dėl savojo tikėjimo Kristumi. Tvirtumo dovana įgalina sutvirtintąjį išlikti kovos lauke. Tiems, kurie ketina skleisti ir ginti tikėjimą, reikalinga ir patarimo dovana, kuri reiškia gebėjimą atskirti, kas teisinga, o kas ne, sužinoti, ko Dievas nori iš mūsų kiekvienoje konkrečioje situacijoje. Per dieną atliekame tūkstančius veiksmų. Kas juos labiausiai motyvuoja: pasaulietiškas turto, malonumo, galios, savisaugos ir garbės troškimas ar troškimas patikti Dievui? Patarimo dovana įgalina mus padaryti teisingus moralinius sprendimus dėl teisingų motyvų. Būtent šis šventumas, šis nuoseklus apsisprendimas sekti Dievo valia padaro žmogų spinduliuojantį ir įtikinantį – taip pat ir evangelizacine prasme.

Galusiai sutvirtintajam evangelizuotojui reikia maldingumo ir pagarbios Dievo baimės dvasinių dovanų. Nors šie terminai turi šiek tiek erzinančių atspalvių, tačiau išties jais įvardijama kažkas labai stipraus ir sutelkiančio. Jie apibrėžia gebėjimą iškelti Dievą į absoliutų savo gyvenimo centrą, garbinti vien Dievą. Maldingas ir nuoširdžiai Dievo bijantis (Dievą gerbiantis) žmogus nebėga paskui kiekvieną praeinančią fantaziją, arba neatsiduoda įvairiausioms pasaulio gėrybėms; greičiau, jo širdis nukreipta vien į Dievą, o kiekviena kita aistra ar gyvenimo interesas reguliuojamas pagal šią centrinę vertybę. Šis teisingas vidinės tvarkos įsivedimas veda integralumo link, o gyvenimo integralumas žmogų padaro šventą ir labai patrauklų.

Pirminiau tiems, kuriuos sutvirtinau, kad jų Sutvirtinimas skirtas uždegti juos Šventosios Dvasios ugnimi būtent todėl, kad jie ta ugnimi uždegtų pasaulį. Daryk, dovanos, kurias gavo, buvo skirtos ne jiems. ☞

Sužadėtinių pasirengimo Santuokai kursai

Informaciją ir registraciją rasite parapijos internetinėje svetainėje www.katalikai.org.uk

Kas yra *Gift aid*?

Gift aid yra paramos sistema Didžiojoje Britanijoje, kuri leidžia individualiems mokesčių mokėtojams efektyviau aukoti labdaros organizacijoms. Nuo asmens per metus paaukotos sumos valstybė bažnyčiai duoda 25%. Taigi jeigu mūsų parapijietis yra mokesčių mokėtojas ir aukoja *Gift aid* būdu, jis leidžia parapijai gauti 25% daugiau pajamų. Pavyzdžiui, jei žmogus *Gift aid* būdu paaukoja 100 svarų, valstybė prideda 25 svarus ir bažnyčia iš viso gauna 125 svarus.

Kaip aš galiu naudoti *Gift aid*?

Pirmausia, aukotojas turi būti mokesčių mokėtojas. Tada jis turėtų užpildyti *Gift Aid* deklaraciją. Ją galima gauti iš kun. Petro arba Onutės Verbickienės.

Pagal *Gift Aid* planą galite aukoti trimis būdais:

1. Auka įdedama į specialų voką, kurį rasite bažnyčios gale virš religinių reikmenų spintelės. Ant voko užrašomas aukotojo numeris, kurį gausite užpildę deklaraciją, ir auka.
2. Vienkartinė auka išrašant čekį.
3. Tiesioginis banko pavedimas į parapijos sąskaitą (*Direct debit*). Formą galite gauti iš referentės Jurgitos Vitkauskienės arba Onutės Verbickienės.

„Kiekvienas tegul aukoja, kaip yra širdyje nutaręs, ne gailėdamas ar tarsi verčiamas, nes Dievas myli linksmą davėją“.

2 Kor 9, 7

Bažnyčios svetainė

Kviečiame kiekvieną sekmadienį po 10 ir 12 val. šv. Mišių į bažnyčios svetainę paskanauti kavos, arbatos,

parapijiečių paruoštų vaišių, pabendrauti, susipažinti.

Svetainėje taip pat galite įsigyti krikščioniškos literatūros suaugusiems ir vaikams, giesmių kompaktinių plokštelių, žvakių, devocionalijų.

Sakramentai

Kviečiame ruošti Krikštui, Pirmajai Komunijai, Sutvirtinimui, Santuokai Londono lietuvių šv. Kazimiero bažnyčioje. Daugiau informacijos ir registracija parapijos internetinėje svetainėje katalikai.org.uk

Švč. Sakramento Adoracija

Adoracija – Švč. Sakramento kultas. Ši sena Bažnyčios tradicija išreiškia ypatingą pagarbą Eucharistiniam Jėzui. Pamaldų metu Švč. Sakramentas yra išstatomas monstrancijoje, kad matytųsi. Adoracija – tai susitikimas su Kristumi, kuris yra Asmuo. Tai mano buvimas su Juo ir Jo buvimas su manimi širdis širdin. Mūsų bažnyčioje Adoracija vyksta **kiekvieną trečiądienį po 19 val. šv. Mišių.**

Vaikų Krikštas

Visa reikalinga informacija apie pasiruošimą internetinėje svetainėje katalikai.org.uk

Susitaikymas

Išpažinčių klausoma pusvalandį prieš šv. Mišias arba kitu laiku, susitarus iš anksto telefonu. Jei ieškote patarimo iš kunigo ar norite pasikalbėti, kviečiame iš anksto susitarti dėl susitikimo laiko.

Ligonių lankymas

Dėl ligonių lankymo prašome kreiptis į kleboną po šv. Mišių arba telefonu. Tuo pačiu galėsite priimti ir reikalingus sakramentus.

Bažnyčios choras

Visus norinčius ir galinčius giedoti kviečiame prisijungti prie Londono lietuvių šv. Kazimiero parapijos choro! Choro repeticijos vyksta kiekvieną sekmadienį 11 ir 13 val. Giedama sekmadieniais 12 val. šv. Mišiose.

Prašome kreiptis bažnyčioje į vargonininką arba tel. 07921848409

Motinos maldoje

viena grupelė mūsų bažnyčioje renkasi sekmadieniais po 12 val.

šv. Mišių, kita - penktadieniais 18 val.

Anoniminių alkoholikų
susirinkimai vyksta

St. Peter&Paul's

bažnyčios koplyčioje,
326 High Road, Ilford,
antradieniais 19 val.,
ketvirtadieniais 19 val.,
šeštadieniais 15 val.

Šv. Kazimiero bažnyčioje

sekmadieniais 19 val.

Informacija tel.: 07875660982;
07957792096.

Suaugę alkoholikų vaikai (SAV)

Penktadieniais 20:00 val.

Londono lietuvių šv. Kazimiero bažnyčioje.

Tel. nr. 07539680773 arba 07926618677.

el. paštas sav.londonas@gmail.com.

Daugiau informacijos rasite:

www.suaugevaikai.com

Anoniminių Lošėjų

susirinkimai vyksta

Londono lietuvių šv. Kazimiero bažnyčioje
ketvirtadieniais 19:30 val.

Informacija tel.: 07983412108; 07931116110

Gyvojo rožinio draugija kviečia bendrai maldai

Gyvojo rožinio draugija kviečia parapijiečius bendrai maldai. Lapkričio mėnesį meldžiamės už visus dvasininkijos mirusiuosius, mūsų bažnyčios statytojus ir už mūsų mirusius artimuosius: prosenelius, senelius, tėvus, brolius, seseris ir kitus artimuosius.

Gerasis Dieve, Tu juos pašaukei iš šio pasaulio, atleisk jiems už visas jų nuodėmes ir priimk į Dangaus Karalystę.

Kristau, Tu akliems gražini regėjimą, kad jie Tave pamatytų, – leisk greičiau išvysti Tavo veidą tiems mirusiesiems, kurie iki šiol Jo nemato.

Parapijos finansai rugpjūčio mėn.

Londono lietuvių šv. Kazimiero bažnyčios pajamos rugsėjo mėnesį – £7 211, išlaidos – £2 900.

Nuoširdžiai dėkojame už Jūsų supratimą ir prisidėjimą prie mūsų visų bažnyčios išlaikymo.

Žodžio liturgija vaikams

(3 – 7 m.)

Sekmadieniais per 10 ir 12 val. šv. Mišias vyksta Žodžio liturgija vaikams. Mielai kviečiame šeimas su vaikais dalyvauti.

Taip pat priminame, kad per kiekvienas šv. Mišias svetainėje yra vaizdo ir garso ryšys iš bažnyčios, kad šeimos su mažais vaikais, kurie neišbūna Mišiose, galėtų pilnai dalyvauti.

PRIKLAUSOMYBĖS LIGŲ DIENOS CENTRAS

ALFA programa skirta lietuvių-rusų išėivijos bendruomenių asmenims, turintiems priklausomybę nuo alkoholio ir narkotikų. Asmeninės konsultacijos bei terapiniai užsiėmimai grupėse. Maitinimas. Paslaugos teikiamos nemokamai lietuvių-rusų kalbomis.

SMULKIAU: 07912 890520 (Vladas) • E: info@alfalife.org.uk

ŠEIMŲ ŠVENTĖ

Lapkričio 18 d., sekmadienį, 14 val.

Kviečiame visas šeimas į tradicinę šventę šeimoms,
kuri prasidės šv. Mišiomis bažnyčioje.

Po šv. Mišių kviesime pasivašinti svetainėje –
atsineškite savo vaišių.

Vaikų laukia specialus užsiėmimas.

Vaikų registracija pasirengimui Pirmajai Komunijai

nuo lapkričio mėn. vyks parapijos internetinėje
svetainėje www.katalikai.org.uk

Suaugusių registracija pasirengimui Krikštui, Pirmajai Komunijai ir Sutvirtinimui

Lietuviški centrai

Lietuvos Respublikos ambasada

Lithuania House
2 Bessborough Gardens, Westminster
London SW1V 2JE
Tel.: 020 7592 2840
El. paštas: amb.uk@urm.lt

Konsulinis ir vizų skyrius

Darbo laikas: pirmadieniais 13:00-17:00 val.,
antradieniais-penktadieniais 9:00-13:00 val.
Užsienio valstybių piliečių priėmimo
valandos vizų klausimais: antradieniais-
ketvirtadieniais 15:00-16:00 val.
Tel. +44 (0) 20 7592 2840 www.uk.mfa.lt

Nottinghamo „Židiny“

16 Hound Rd., West Bridgford
Nottingham, NG2 6AH
Tel. 0115 9821 892

Lietuvių katalikų misija Dubline, Airija

48 Westland Row, Dublin 2 at St Andrew's
Church Ireland
Tel. +353 1676 1030, Mob. +353 877477554
El. paštas: earnasius@yahoo.com

Lietuvių sielovada vidurio ir Šiaurės Anglijoje

Kun. Ramūnas Gerdauskas
Tel. 07943342098
El. p. kun.ramunas@gmail.com

Lietuvių sielovada Rytų Anglijoje

Kun. Andrejus Lazarevas
Tel. 07443998275,
El. p. andrejus.l@katalikai.org.uk

ŠV. MIŠIOS

Sekmadieniais:

10 val.
12 val.
18 val.

Darbo dienomis ir šeštadieniais

19 val.

KONTAKTAI

Adresas: 21 The Oval, Londonas
E2 9DT

Tel.: 020 7739 8735
0793 9126 505

El. paštas:

parapija@londonas.co.uk

Internetinė svetainė:

www.katalikai.org.uk

Artimiausia metro stotis – **Bethnal Green**.
Bažnyčią galite pasiekti šiais autobusais:
26, 48, 55, 254, 106, D6, 388.

Laukiame Jūsų pastabų, pasiūlymų ir idėjų!

Už skelbimų turinį neatsakome.

Dėkojame už aukas laikraščelio leidybai!